

Semra Bülgin

Kara Kaplı

Öykü

İÇİNDEKİLER

Adımı Çaldılar.....	9
Eksi Bakiye.....	21
Konuşmadan Anlaşırız	35
Baharlar Soldu	47
Bir İhtimal	55
Ele Güne Karşı.....	67
Sonsuz.....	79
Boş Yere	87
Kapıların Ardında	99

Adımı Çaldılar

Zaman herkesin üstünden aynı yıkıcılıkla geçmiyor. Bunu en çok Nevin'i gördüğümde anlıyorum. Yüksek tavanlı taş evleri, geniş caddeleri, söğüt gölgeli bahçeleri ve şoseleleriyle ânın değil başka bir hayatın izlerini taşıyan ve eski sakinlerini özler gibi hüznü duran bu şehrin tek lisesinde üç yıl aynı sırayı paylaşmıştık. Şimdi paylaştığımız ise tatsız tesadüflerin verdiği rahatsızlık. Aslında çok sık karşılaşmıyoruz. Pazartesi sabahları alışveriş için Faik Bey Caddesi'ne iniyorum, ihtiyaçlarımı karşılamaktan ziyade şehrin ileri gelenleriyle teması sıcak tutmakla ilgiliyim. Alışverişten sonra Kuaför Salih'e uğruyorum. O saatlerde pek müşterisi olmaz, belki de benim geldiğimden haberdar oldukları için... Salı günleri sinemaya, cuma günleri de halk korusuna gidiyorum, yaz kış fark etmez suyu daima gür akan nehrin sesini dinleyerek ağaçlar arasında yürüyüş yapmak hoşuma gidiyor. Bunların dışında evden çıktığım söylenemez. İşte Nevin'le bu sayılı günlerin bazılarında tesadüf ediyoruz.

Daha sokağın ucundayken tanıyorum Nevin'i. Kızıyla konuşarak bana doğru yürüyor. Onun bir zamanlar görenle-

rin dönüp bir daha baktığı, gülüşü ışıklı o kız olduğuna inanmak güç. Her hafta kucağında hediye paketleriyle kapımda dikilen çırağın cebinden çıkardığı pusulalarla –küçük kare zarflarda gönderilen ve iki üç satırlık yakarışlardan ibaret bu kâğıtlara mektup demek pek mümkün değil– ilan-ı aşk eden Metin’e aylarca direnmiş ve sonunda direncim kırılıp bu gece bekliyorum diye cevap vermişken, Nevin’in bu halini görmek iyi hissettiriyor. Aramızdaki mesafe azaldığında ancak farkıma varıyor, kaçamak bir bakışın ardından kızını kolundan tutup hızla karşı kaldırıma geçiyor. Şehirdeki pek çok kadın gibi onun da beni yaşamdan alamadıklarının borçlusu saydığı aşikâr. Kendisini değil de beni borçlu sayması ne tuhaf. Demek insan en kolay kendini affediyor. Bunu anlayabiliyorum ama hiç değilse aleyhimde konuşmayacak kadar incelik göstermesini beklerdim. Oysa kızının bana bakışında kötü birine duyulan suçlayıcı bir merak var. Küçük sivri çenesi, çıkık elmacık kemikleri, dalgalı kumral saçlarıyla yirmi beş yıl öncesinin Nevin’i duruyor karşımda. Yalnız bunun burnu daha büyük ve sanki biraz daha iri kemikli. Gülümseyerek göz kırpyorum kıza. Gözlerini kaçırmamasını beklerken sakınmasız bakmaya devam ediyor ve o sırada annesine değil babasına benziyor.

Az önceki galibiyet hissi eriyip yerini yokluğa bırakıyor. Belki de öfkeye. Bazen bu ikisini birbirine karıştırıyorum. Neyse ki hiçbir duygu uzun süre tesirli olamıyor üzerimde. Şarkı söyleyerek uyandığım bir günün akşamüzerinde kendimi öldürmeyi isteyebilirim mesela. Henüz denemedim ama aklımda hangisinin daha görkemli olacağına emin olmadığım birkaç yöntem var. Eve gidecekken Gülten’e

uğramaya karar veriyorum. Oysa pekâlâ eve çağırabilirim; çantasını ve cebine koyacağım fazladan bahşişin hatırına bildiği tüm mahrem hikâyeleri toplayarak geleceğini biliyorum. Biraz da insanların mahremlerini fütursuzca açtıkları iki mesleğin icracıları olduğumuz için seviyorum Gülten'i. Benimkini tercih ediyorum ama. Hem geliri daha iyi hem dostluk gösterilerine ihtiyaç duymadan işinizi yapabilirsiniz, üstelik bu sırada zevk alma ihtimali gibi bir avantajı da barındırıyor içinde.

Birkaç adım sonra dönüp arkalarından bakıyorum, Nevin öyle hızlı yürüyor ki gören, bir yere yetişme telaşında olduğunu sanabilir veyahut bir şeyden kaçtığını. Kızı annesinin yanında sürüklenircesine koşar adım. Hava durgun, bulutlar yeryüzünü yutacakmış gibi alçalıp ağırlaşmış. Belediye sinemasının duvarına yaslanıp varlıkları iki siluetten ibaret kalıncaya dek uzaklaşmalarını seyrediyorum. Gidişini izlediğim insanlara karşı duyduğum türden bir yakınlık sarıyor içimi. Varlıkları önemli olmasa bile. Kar yağmaya başlıyor; iliklere işleyen soğuğu, tıpkı insanları gibi donup katılaştıran hayatı, ılık güneşli baharların özlemini unutturan bir yumuşaklıkla. Çocukken kirpiklerimde biriken karın ardından bakmayı ve o sırada hayaller kurmayı severdim. Oysa hesaplanmış beklentilerim var artık. Akşam dokuzda bekliyorum diye yazmıştım چراغın eline tutuşturduğum pusulaya. Ne geç ne daha erken. Kendilerinden başka kimseyi umursamayacak kadar mutlu oldukları yıllarda kaç kez tırnaklarımı avuçlarıma batırarak evimizin önünden kol kola geçip gidişlerini izlemiştim. Metin dimdik yürüyordu, Nevin bütün yumuşaklığıyla sokulgan. Şimdi perdenin ar-

kasında durup kapımda bekleyişini izleyeceğim Metin'in. Üşümüş ellerini nefesiyle ısıtacak, sağa sola kaçamak bakışlar atacak, sonra başını yere indirip paltosunun yakasına kıştırarak. Öyle ya, yakışır mı Metin Bey'e bir orospunun kapısında beklemek. O ne zaman isterse, nereye isterse girip çıkmaya alışık. Kimi, neyi kırıp döktüğünün önemi yok. Üstümde sabahlığım, yanaklarım sıcaktan pembeleşmiş vaziyetteyken kapı aralığından başımı uzatıp beklenmedik bir misafir geldi, yarın gece, diyeceğim. Kısık sesle, dudaklarımı hayıflanırcasına sarkıtarak.